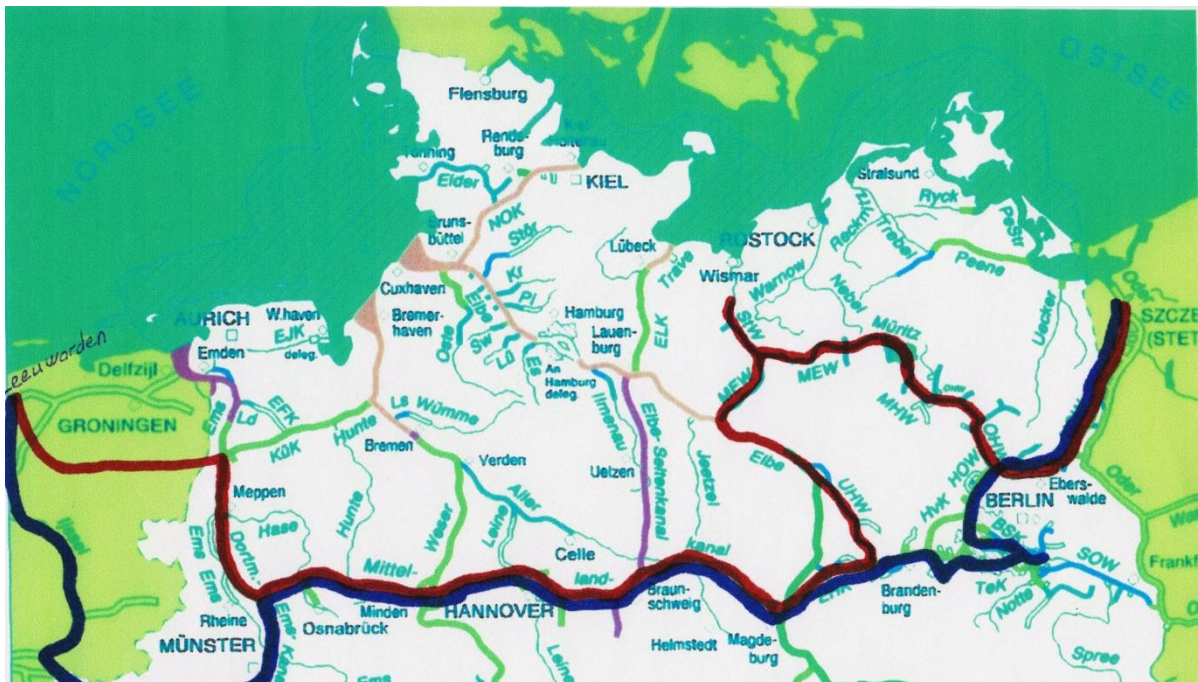

Vaartocht naar Mecklenburg- Vorpommern, Stettin en Berlijn

Met de Libertas in 2016 door Noord-Duitsland

H. van den Hurk

27-9-2016

Hoofdstuk 1 Leeuwarden - Mittellandkanaal

Op maandag 16 mei kon de lange reis naar Berlijn beginnen. Zoals bij ons gebruikelijk is, gingen we pas rond 15:00 uur weg, omdat we het huis schoon en netjes wilden achterlaten. Het was droog, zonnig, maar wel wat koud. Na eerst nog diesel getankt te hebben, voeren we naar de Zwette, op weg richting Sneek. Laat op de middag kwamen we bij een mooie Marrekrite steiger aan, zodat we niet verder gingen. De volgende ochtend was het een stuk warmer en we besloten om deze dag maar te blijven liggen. Dit had ook te maken met de verjaardag van onze kleindochter, die 18 jaar werd en vrijdags in Sneek haar feestje hield, dus we hadden geen haast. En zaterdags alweer het volgende feest in Woudsend, waar onze schoonzoon zijn 50ste verjaardag vierde. Zondags bleven we nog in Woudsend bij de familie. Maandagochtend 23 mei vertrokken we in de stromende regen, met als bestemming Steenwijk. Alles verliep vlot, maar op het Tjeukemeer kregen we flinke golven van opzij. Maar met het verleggen van de koers, kregen we de golven scheef van voren en later achterop. Een stuk prettiger. Rond 16:00 uur kwamen we zonder problemen bij Steenwijk.

Onderweg kwamen we nog een paar Bege-vaarders tegen, die weer richting Friesland voeren, na een feestweekend in Hattum. De andere dag eerst nog wat boodschappen gedaan en daarna via Giethoorn en de Beukerssluis de Hoogeveense Vaart op. Na nog 2 sluizen vonden we bij Echten (vlak voor Hoogeveen) een mooi plekje bij een aanlegplaats langs het kanaal. Woensdag 25 mei waren we om 9:00 uur al weer bij de eerste sluis, die vlot werd bediend. De

sluiswachter bracht ons nog een uitgebreide brochure over de Drentse vaarwegen en vertelde dat hij ons via de camera zou volgen en voor ons de bruggen zou openen. Perfecte service. Bij de Noordsche schutsluis, aan het begin van de Verlengde Hoogeveense Vaart, moesten we

even wachten op een z.g.n. Snikke (uit 1906), die vol zat met schoolkinderen vanwege het dorpsfeest. Achter dit bonte gezelschap mochten wij ook de sluis in. De volgende bruggen tot aan Veenoord worden door brugwachters bediend, waarbij de meesten meerdere bruggen bedienden. Af en toe moest je dan even wachten, maar al met al waren we toch rond 15:30 uur al in Veenoord.

Onderweg troffen we de Freedom van

onze Belgische leden van de Bege-vaarders, die ook naar Veenoord gingen. Uiteraard hebben we de dag samen afgesloten met wat drankjes aan boord. Donderdag 26 mei werden we wakker met een zonnetje. Dat hadden we al dagen niet meer gezien. Met nog een andere boot voeren we een km verderop, waar we na de brug vlak bij een winkel even afmeerden. We deden nog snel een paar

boodschappen en voeren richting Erica. De Freedom bleef nog een dag liggen. Via het nieuwe Koning Willem Alexander kanaal voeren we door een mooi natuurgebied. In dit kanaal zijn

onder andere een spaarsluis en een koppelsluis aangelegd. Bij de spaarsluis wordt het water, dat gebruikt wordt bij het schutten weer terug gepompt, zodat er geen water verloren gaat. De koppelsluis overbrugt een verval van 5 meter in twee sluizen, pal achter elkaar. Na nog 5 andere sluizen en ontelbare bruggen legden we om 16:00 uur aan in Emmer-Compascuum. Nog 8 bruggen

en 7 km te gaan tot Duitsland. Om 9:00 uur stond de brugwachter al op ons te wachten. Hij zou de eerste 4 bruggen voor ons openen. Daarna stond de volgende brugwachter al weer

klaar. Deze man ging mee tot de sluis 8ste Verlaat, waar we met 2 andere boten geschut werden. Direct na de sluis maakten we een scherpe bocht naar rechts, waar we nog een brug door moesten. Dit was de laatste in Nederland. Vlak hierachter was nog een dieselpomp aan het water, zodat we de tank nog even vulden. En ook de watertank werd gevuld. Hierna konden we met een gerust hart naar de grens

varen. De eerste brug van het Haren – Rütenbrock kanaal werd vlot bediend. Na nog eens 8 bruggen en 4 sluizen, die op afstand bediend werden, kwamen we om 14:30 via sluis 1 op de Ems. Direct hierna draaiden we naar stuurboord de jachthaven van Haren in, waar nog volop plaats was. Dit was voor vandaag (vrijdag 27 mei) onze bestemming. Eerst gingen we nog even de stad verkennen, waar een mooi scheepvaartmuseum aan het kanaal is, vlak bij de sluis. Terug op de haven rekenden we af bij de havenmeester en deden de rest van de dag rustig aan.

Hoofdstuk 2 Mittellandkanaal – Hannover

Zaterdagochtend voeren we na het ontbijt de Ems op. We waren de enige boot en dat zou zo de hele dag blijven. We meldden ons na 3 km. bij sluis Hüntel. Dit deden we al 15 minuten voor aankomst bij de sluis, zodat de sluiswachter de deuren al open had staan en de lichten op groen had. We konden zo naar binnen varen. Deze procedure herhaalden zich bij alle sluizen, zodat we nergens hoefden te wachten. Het was trouwens erg

rustig op de rivier. We hadden alleen af en toe een vrachtschip als tegenligger. Het weer werd steeds beter en na 32 km en 3 sluizen kwamen we vlot in Lingen aan. In een oude haven, vlak bij het centrum, was volop plaats. Er lagen alleen 3 verlaten boten van inwoners. Op 5 minuten afstand was een grote Lidl en nog eens 5 minuten

verder was het centrum. Daar was het druk en de terrassen zaten vol. Wel veel nieuwe gebouwen, met een paar historische panden. De Markt zag erg nog wel leuk uit.

Zondagmorgen rond 9 uur voeren we al weer verder. Het was zelfs nog rustiger op het water. Net als zaterdags, werden de 6 sluizen onderweg weer vlot bediend. En steeds weer lagen we helemaal alleen in die grote sluizen. Na de laatste sluis voor deze dag, bij Bevergern en 8 meter omhoog, kwamen we bij de T-splitsing, waar we bakboord het

Mittellandkanaal opdraaiden. Na nog eens 4 km. was in een zijarm een aanlegplaats, waar we aanlegden. Helaas regende het, maar na het avondeten was het droog, zodat we de dag met een wandeling afsloten. Maandagochtend 30 mei, ging het weer verder. We zouden dit kanaal 325 km blijven volgen. Alleen bij km. 30 voeren we het zijkanaal naar Osnabrück voor 6 km. in, voor een jachthaven. Dit voor wat boodschappen, de wasmachine en drinkwater bij vullen. Voor passanten is het een mooie haven, het ligt er zeer rustig. Het clubhuis is op maandag gesloten. 's Avonds kregen we onweer met veel regen, maar hier hadden we geen last van.

Na het schoonmaken van de boot, de volgende ochtend, voeren we weer terug naar het Mittellandkanaal, voor het vervolg van onze reis. Het zonnetje scheen lekker en met een gangetje van 10 km/u schoot het prima op. We kregen even een stukje een politieboot achter ons aan, maar die draaide weer om toen er een duwboot ons tegemoet kwam. Die voer volgens ons AIS systeem net iets

te snel en even later hoorden we over de marifoon dat de politie even bij hun aan boord kwam. Verder was het rustig op het kanaal, met af en toe een tegenligger. Bij km 61 (Bad Essen) konden we bij de nieuwe jachthaven even aanleggen om nog wat boodschappen te

doen bij het naastgelegen winkelcentrum. Na een kwartier voeren we al weer verder. Bij Lübbecke (km 81) legden we om 16:00 uur de boot vast. Een leuke kleine verenigingshaven met alle voorzieningen.

We kregen van de havenmeester een mooi plekje, pal voor het clubhuis annex restaurant. 's Avonds hebben we lekker gegeten op het terras en nog een poosje buiten gezeten.

Rond 22 uur werd de lucht donker en begon het te regenen en te onweren. Maar we hadden er niet minder om geslapen. Woensdagmorgen 02 juni was het eerst droog, maar nadat we vertrokken waren, begon het al weer te regenen, precies volgens de weersvoorspelling. Na 2 uur varen, waren we bij het aquaduct over de Weser in Minden, bij km 101. Het oude

complex werd al in 1911 – 1914 gebouwd, maar is nu niet meer in gebruik. Het nieuwe deel is tussen 1993 en 1998 gebouwd en is bijna 400 meter lang. Noordelijk ligt de Schachtsluis die toegang geeft tot de Weser. Naast deze sluis wordt momenteel een nieuwe en veel grotere sluis gebouwd. Tussen de buien door zijn we nog wel naar het mooie centrum van Minden gelopen.

De volgende ochtend was het eerst nog mistig. Er stond bijna geen wind, het was droog en niet koud. Tegen 09:00 uur werd het zicht beter en besloten we om te vertrekken. De politieboot van Minden was eerder ook al langs gevaren, dus we wilden geen problemen. Joke maakte staande op de voorkajuit nog wat foto's van de Weser, waar we op dat moment overheen voeren.

Ons reisdoel was Hannover, 62 km verderop. Af en toe zagen we een tegenligger, maar verder was het erg rustig op het kanaal. De omgeving is op zich wel mooi, veel groen langs de kanten. Maar er is weinig variatie. Maar goed, met een gangetje van 11 km/u schoot het wel lekker op. Af en toe zelfs een waterig zonnetje. Rond 13:30 uur werd de lucht donker en kregen we een flinke regenbui over ons heen. De ruitenwissers hadden het er moeilijk mee. Maar zoals de meeste hevige buien, ze duren nooit lang. En inderdaad even later werd het prachtig weer. Tegen 15:00 uur bereikten we de jachthaven

van Hannover. We konden er diesel tanken. Hoewel we nog 2/3 vol waren, tankten we toch maar even. Vol is vol, je weet nooit wanneer de volgende gelegenheid is. De vriendelijke havenmeester wees ons een mooi plaatsje en gaf uitleg over de haven, de stad en de winkels in de buurt. Na het douchen en het vullen van de wasmachine, deden we eerst boodschappen en maakten er verder een rustige avond van. Het was om 20:30 uur zelfs nog 24 graden in de boot, dus geen reden tot klagen. We waren nu 500 km van huis.

Hoofdstuk 3 Hannover - Kirchmöser

Vrijdagochtend, 03 juni, vulden we eerst de watertank nog en vertrokken rond 09:15 uur weer. Op het kanaal was het weer erg rustig, soms kwamen we een vrachtschip tegen. Bij km 174 naderden we de sluis van Anderten. Even van te voren had ik bij de sluiswachter onze komst al gemeld per marifoon. We moesten even aanleggen bij de wachtsteiger en dan zou hij ons oproepen. We hadden de boot nog maar net vast gemaakt achter een andere motorboot, of hij riep al om: *"die sportboten können einfahren"*. Na ons kwamen er nog een paar bij en zo lagen we met 5 boten in de grote sluis van 217 x 12 meter. Vrij vlot gingen we 14,7 mtr

omhoog. Zoals vaak stoven de meeste boten weer met een flinke snelheid de sluis uit, zodat we met ons gangetje van 11 km weldra door iedereen gepasseerd waren. Maar we hielden ons eigen tempo en hadden geen haast. Onderweg voeren we langs de kolencentrale bij Mehrum, waar een gigantische berg kolen lagen. Verder is er niet echt veel te beleven, hoewel het landschap best wel mooi is. Bij km 218 was de jachthaven van

Braunschweig, maar die lag wat ver weg van de stad. Dus voeren we door en besloten om bij de T splitsing met het Elbe- Seitenkanaal (km 213) aan te leggen bij een "sportboot-aanlegplaats". Dat is een speciaal plekje, aansluitend aan de aanlegplaats voor vrachtschepen. Er lagen al een paar vrachtschepen en 's avonds lagen we met 2 andere plezierboten. Na het eten hadden we nog even gewandeld en gesproken met een beroepsschipper, die ons wat reissuggesties gaf. O.a. de rivier de Oder, die de grens vormt tussen Duitsland en Polen, was erg mooi met de stad Stettin (Szczecin) als hoogtepunt. Maar ja, hoe ver moest je gaan. Wij zouden het maar bij ons eigen plan houden.

We wilden zaterdagmorgen niet te laat vertrekken, omdat er bij km 236 (3 km vanaf de aanlegplaats) nog een sluis was. Er passeerden ons net 2 vrachtschepen en achter één hier van

konden we direct mee schutten in sluis Sülfeld. Zonder problemen zakten we in korte tijd 9 meter omlaag en voeren verder naar de aanlegplaats, pal tegenover het gigantische fabrieksterrein van Volkswagen. Zondags was er wel toegang tot de *Autostadt*, maar kon de fabriek niet bezichtigd worden. Dat deden we dan maandag maar. Zaterdag zijn we nog via de tunnel onder het treinstation

naar het centrum van Wolfsburg gelopen. Hier was van alles te doen in het erg moderne centrum. De rest van de dag waren we rustig aan boord gebleven met een temperatuur van tegen de 30 graden. Zondagochtend zagen we de *Ala Blanca* (ook een Bege boot) naderen. Er was nog ruimte genoeg en dus kwamen Lineke en Wil voor ons liggen. Uiteraard dronken we

een drankje samen.

Maandagochtend 06 juni gingen we al bijtijds naar VW Autostadt. Voor € 12,- p.p. kregen we een pasje en konden we overal in.

Eerst stapten we om 10 uur in voor een zeer kort ritje op een boot, waarna we na een paar honderd meter konden overstappen op een treintje. Hiermee maakten we een tocht door een deel van de VW fabriek. We zagen in vogelvlucht het productie proces van Volkswagen.

Het begon bij grote rollen staal, daarna gestanste onderdelen, die even verder in model werden geperst. We kwamen langs een robotstraat, waar de carrosserie van een Golf werd gelast. Helaas konden we niet het hele proces volgen, maar op schermen in het treintje werd ook nog het een en ander uitgelegd. Ook was er een gids aan boord die van alles vertelde. Maar er was te veel informatie om het allemaal te onthouden. Helaas mocht er niet gefotografeerd of gefilmd worden in de fabriek

Een paar feiten: er werken 65000 mensen bij VW in Wolfsburg; 600.000 mensen wereldwijd; 700 treinwagons per dag met materiaal en nog eens zo veel vrachtwagens; 3800 auto per dag rollen uit de fabriek; het totale VW terrein is net zo groot als het Vorstendom Monaco!

Op het terrein is een prachtig park met vijvers, waar nog eens 20 paviljoens zijn, waar je van alles te zien en te horen kreeg. Echt een belevenis om eens mee te maken.

Tegen 17:00 uur kwamen we moe weer op de boot. 's Avonds hadden we nog gezellig wat gedronken op de Ala Blanca. Dinsdagmorgen gingen we met beide Bege's en nog 3 andere boten al weer vroeg op weg. We hadden deze dag geen sluizen en konden dus vlot doorvaren. Om 14:00 uur kwamen we aan in de jachthaven van Haldensleben, bij km 301. Het was er zeer warm, dus we hielden het rustig. Ondanks de warmte ging Joke, samen met Lineke en Wil, nog even naar de supermarkt. Vanaf Haldensleben werd er hard

gewerkt aan de verbreding van het Mittellandkanaal. Met zwaar materieel werd er gegraven en gebouwd. We hadden er geen last van en konden gewoon doorvaren. Met de Ala Blanca voorop kwamen we spoedig bij de kanaalbrug over de Elbe, bij km 320. Hier moesten we even wachten op tegenliggers, omdat er maar in één richting gevaren mocht worden. Maar spoedig kregen we toestemming om

door te varen. Vanaf de boot hadden we wel een beetje uitzicht op de Elbe, maar op de terugweg wilden we in de buurt aanleggen en meer foto's maken. Na een paar km varen, kwamen we bij de wachtplaats van de sluis Hohenwarthe. Met een verval van 18 mtr duurt

het schutten even. Eerst werden de tegenliggers omhoog geschut en daarna konden wij, achter een vrachtschip, de sluis in. We maakten vast aan drijvende bolders en zakten langzaam en rustig naar beneden. Al met al duurt zo'n procedure wel een tijd. Na de sluis begon het Elbe – Havelkanaal. De nummering telde wel gewoon door. Bij km 334 voeren we voorbij Burg. Maar in onderling overleg hadden we besloten om door te varen naar Genthin, 30 km

verder. Na de sluis bij Zerben raakten we iets met de

onderkant van de boot, maar gelukkig zonder schade. Het jachthaventje van Genthin viel ons wat tegen. Met moeite konden we het kleine kommetje invaren en de Ala Blanca moest langsrij bij ons aanleggen.

Niet erg luxe en ook nog € 15,- tot nu toe onze duurste haven.

Vlak bij de haven werd er volop aan de weg gewerkt. Mocht ook wel, want het was niet veel bijzonders allemaal. Typische DDR bouw. Verderop bij de kerk liepen we richting het centrum

en dat zag er beter uit. Wel 3 grote supermarkten, dat dan wel weer.

Donderdag 09 juni deden we eerst nog wat boodschappen en vertrokken na 10 uur. Onze volgende stop was niet zo ver, dus we hadden de tijd. Bij km 377, eerst nog sluis Wusterwitz en weldra kwamen we op de Wendsee, vlak bij Plaue. Na het passeren van een brug voeren we de Plauer See op, een grote plas water. Aan de

stuurboordkant was bij het plaatsje Kirchmöser een grote jachthaven. Het was even zoeken, waar we mochten liggen, maar de havenmeester wees ons allebei een mooie plaats. Na een broodje gingen we afrekenen en hoefden per boot, slechts € 10,- inclusief stroom te betalen. Wasmachine en droger € 5,-. Dus Lineke en Joke maakten hier na elkaar, dankbaar gebruik van. Het dorpje zelf stelde niet veel voor, maar er waren wel voldoende winkels voor ons.

Daarna weer terug naar de mooie jachthaven. Na een drankje bij ons op de boot, gingen we samen met Wil en Lineke naar het naast gelegen restaurant. Het was onze laatste dag met de

Ala Blanca, dus we vonden dat we dat met een etentje moesten afsluiten. De maaltijd was heerlijk en de drankjes ook. Het was al laat (we waren de laatste gasten), maar toch vonden we het tijd voor een afzakkertje op de boot van Lineke en Wil. Het was weer gezellig en het werd weer laat. We besloten om de volgende dag ook nog te blijven. Helaas ging dat niet door, omdat de havenmeester 130 boten

binnen zou krijgen. Hij vond het vervelend voor ons, maar het was niet anders, we moesten

weg. Dus namen we vrijdag 10 juni rond 11 uur afscheid van elkaar. We hadden een paar erg gezellige dagen met elkaar gehad en het samen varen was ons allemaal goed bevallen. Maar de Ala Blanca zou verder naar Brandenburg en Berlijn. En wij gingen de Havel Untere Wasserstrasse op richting Rathenow, Havelberg en Dömitz.

Hoofdstuk 4 Kirchmöser – Schwerin

Na 18 km varen legden we 's middags aan bij Bahnitz, 2 km na de gelijknamige sluis. Een klein plaatsje met 170 inwoners. Het zag er mooi verzorgd uit, maar er waren verder geen winkels o.i.d.

Zaterdag 11 juni gingen we weer verder. Het weer zag er weer goed uit, een zonnetje erbij,

wat wil je nog meer. De Untere Havel deed ons denken aan de Biesbosch, veel groen en mooi breed water met veel bochten. We voeren alleen en hielden een rustig tempo aan. Na 20 km kwamen we bij Rathenow aan, waar een mooie drijvende steiger was, waar nog plaats was. Water en stroom bij de hand, alleen geen wifi. In deze streek kwam je heel veel plaatsen tegen met een naam die eindigt op -now of -nitz. Dit kwam voort uit het feit, dat zich hier in de Middeleeuwen een grote Slavische bevolkingsgroep had gevestigd. 's Middags kregen we een

privé rondleiding, via de VVV. De gids wist zeer veel te vertellen. Later beklommen we de kerktoeren, die 77 meter hoog is. Het uitzicht platform was 51 mtr hoog, zodat we de wijde omgeving konden bekijken, na 188 traptreden!

Zondagmorgen ging het, na het

schutten in de stadssluis, weer verder. Het weer was minder geworden, met af en toe regen. We voeren samen met een klein bootje, maar later bij de sluis van Grütz, kwamen er nog 3 boten bij. Na het schutten voeren die weer met flinke snelheid verder.

Na 44 km varen, kwamen we bij de stad Havelberg aan. In de verte zie je de Dom al, die boven het stadje uitsteekt. Het was niet echt een berg, maar in de ijstijd werd er een wal opgestuwd door de gletsjers. Het stadje hadt een mooi Altstadt, die op een eiland lag. Volop

winkels en veel pensions. Het gebied tussen de Havel en Elbe is populair bij toeristen. We bleven 2 dagen in Havelberg.

Dinsdagochtend (14 juni) meldden we ons al bijtijds bij de sluis van Havelberg per marifoon. We kregen te horen dat de sluis al op groen stond en inderdaad, na 1 km konden we zo de sluis in varen. Samen met 2 andere boten werden we vlot geschut en zakten naar het peil van de Elbe.

Ondanks de waarschuwingen, die we vooraf kregen, was de

waterstand ruim voldoende. Wel moest je op de Elbe goed letten op de bakens aan de oever, die gaven aan wanneer je van de ene naar de andere oever moest varen. Dit in verband met ondieptes. Maar het werd duidelijk aangegeven en leverde geen enkel probleem op. Het was erg rustig op de rivier en het water was mooi glad. We hadden ongeveer 4 km stroom mee. Bij de plaats Wittenberge, na 30 km varen, werd het zicht erg slecht.

Dit werd veroorzaakt door een hevige regenbui. We besloten maar om de jachthaven, in een zijarm, op te zoeken. Maar we lagen nog niet vast, of het hield op met regenen.

We draaiden weer om en voeren weer verder, naar Dömitz, 50 km verder.

Het zonnetje kwam er zelfs bij en het werd een mooie vaartocht.

De Elbe is een brede rivier, die door een mooi natuurgebied voert. We zagen veel roofvogels,

twee zeearenden en nog een aantal rode wouwen. Deze informatie haalde Joke uit haar vogelboekje!

Verder zagen we nog een aantal grenswacht torens. De Elbe was vroeger de grens tussen de beide Duitslanden. Het bleef erg rustig, op het hele traject van 89 km werden we twee keer ingehaald door een vrachtschip en hadden één plezierbootje als tegenligger.

Na 7 uur varen kwamen we om

15:30 uur aan bij de sluis van Dömitz. Deze sluis gaf toegang tot de Müritz – Elde –

Wasserstrasse, die naar Waren gaat. Net voorbij de sluis was een jachthaven, die betere tijden gekend had. We hadden nog maar één touw vast, of de havenmeester kwam al incasseren. We rekenden € 15,- af, wat vrij prijzig was, voor hetgeen er geboden werd. Stroom was niet inbegrepen en water kostte € 1,- voor 80 liter. Maar dat laatste hadden we niet nodig. Er waren veel verschillen in havenprijzen. B.v. bij Kirchmöser, betaalden we € 10,-

inclusief water, stroom en douches. Maar ja we deden het er maar mee. Het stadje Dömitz zag er ook al niet best uit. Enkele huizen waren mooi opgeknapt, maar er stonden veel vervallen

panden. Er stond zelfs een huis te koop voor € 30.000,- met een woonoppervlak van 140 mtr en 950 vierkante mtr grond. Moest wel opgeknapt worden!

Na een rustige nacht vertrokken we woensdag voor onze eerste kilometers op de Müritz – Elde – Wasserstrasse. Aan weerskanten groen en bomen. Na twee km kwamen we bij de

eerste zelfbedieningssluiss. Er lagen al 2 boten te wachten en klokslag 9:00 uur ging het dubbele rode licht naar één rood licht. Er knipperden nog wat lichten en even later konden we het sluisje van 40 mtr invaren. Het was even passen, maar na het bewegen van een stang, kwam er heel rustig water in de sluis van Neu Kaliss. Na drie sluizen zagen we een leuke jachthaven bij de plaats Eldena, 18 km verder. Hier

werd nog diesel verkocht, wat steeds minder aan het water verkrijgbaar was. En omdat er hevig onweer werd voorspeld, leek het ons verstandig om niet meer verder te varen. Het bleek een hele leuke haven te zijn, maar tevens was het ook een camping. Mooi verzorgd en alles

netjes voor elkaar, echt een aanrader. De eigenaresse kwam ons welkom heten en vroeg of we stroom nodig hadden. We konden ons later wel melden in het restaurant, waar we ook verse broodjes voor de volgende dag konden bestellen. In het dorp waren zelfs twee supermarkten. Van onweer hadden we niets gemerkt, alleen wat gerommel en later even wat regen.

Na het afrekenen, donderdag 16 juni, voeren we na het verlaten van de haven, naar de volgende sluis, 300 mtr verder. Even na 9:00 uur konden we de zelfbedieningssluiss bedienen. Dat ging heel gemakkelijk. Vóór de sluis kon je bij een paal aan een blauwe stang draaien, waarmee je je aanmeldde voor schutten. Bij groen licht invaren en dan nogmaals bij een volgende paal in de sluis, weer aan een blauwe stang draaien. Dan ging het hele proces

vanzelf. Als de deuren, na het schutten open gingen, mocht je bij groen licht weer uitvaren. Na 12 km en twee sluizen kwamen we voor de middag aan bij het stadje Grabow, waar de hele kade nog leeg was. Dit stadje is voor een groot deel prachtig gerestaureerd, heel veel vakwerkhuisen en ook wordt er nog volop opgeknapt. Hele mooi panden, je bleef filmen en fotograferen. Er

was stroom en water voorhanden, helaas geen wifi. Verder een groot aanbod van winkels. Het bleef de hele dag rustig aan de kade, slechts één boot kwam nog bij ons liggen. Verder was het een zeer rustige avond.

Vrijdagmorgen werden we wakker door het getik van regen op het kajuit dak. We besloten om vandaag maar een flink stuk door te varen. Iets verder vanaf de aanlegplaats lagen er al twee hogere boten te wachten voor de hefbrug, maar wij konden hier gemakkelijk onderdoor. Zodoende kwamen we als eerste bij de sluis, die vanaf 9:00 uur te bedienen was. Precies om

deze tijd konden we invaren en na ons kwamen er nog twee boten bij. Na het schutten voeren we door een mooi bebost gebied met een gangetje van 7,5 km. Het was intussen ook weer droog geworden, wel bewolkt, maar weinig wind en niet koud. We passeerden een paar sluizen en bij Neustadt- Glewe haakte de laatste boot af. We voeren

nog verder door en kwamen voorbij een groot aantal kweekvijvers waar vroeger karpers gekweekt werden, net voorbij sluis Lewitz. Bij km 56 kwamen we bij een T-splitsing en voeren we linksaf het Störkanaal in. Op dit punt zouden we later weer terug komen om dan richting Parchim te varen. Nu stond eerst de stad Schwerin op het programma, 24 km verderop. Het was tot nu toe nog steeds droog gebleven, maar de lucht werd steeds donkerder en even later kwam de regen met bakken uit de lucht. De eerste 10 km van het Störkanaal waren kaarsrecht, echt een gegraven kanaal. Bij het plaatsje Banzkow kwamen we bij een sluis en daarachter een ophaalbrug.

De sluis werd redelijk vlot bediend, maar toen we wilden uitvaren richting brug, gebaarde de sluiswachter dat we moesten wachten. De brug ging zeer traag open en toen hij dan eindelijk openstond, duurde het minutenlang voor het licht op groen stond. En ondertussen stonden er al veel auto's te wachten. Maar je mag niet eerder doorvaren, voordat het licht groen is. We hadden dit al eens gelezen in de Waterkampioen en na 10 jaar was er niets veranderd. Even voorbij de brug was een damwand waar we konden aanleggen. We hadden 33 km gevaren, met 5 sluizen en daar ruim 7 uur over gedaan. Het weer was opgeknapt en 's avonds zijn we nog met zonnig weer door Banzkow gewandeld.

Ook zaterdag 18 juni was het mooi zonnig weer en vertrokken we naar Plate, 3 km verder. Daar werd de hefbrug op beperkte tijden bediend. Om 10:00 uur konden we door de brug. Het Störkanaal was vanaf Banzkow weer echt een riviertje, met vele bochten.

Bij km 20 kwamen we de Schwerinner See op, eerst nog wat

smal. Maar bij de eerste rode ton werd het echt een groot water. Het meer is totaal 24 km lang en 6 km breed. Het is er behoorlijk diep, maar er liggen wel een paar ondieptes in, die goed zijn aangegeven. Al snel zagen we in de verte de stad Schwerin liggen. Met natuurlijk het Schwerinner Slot, met zijn vele torens, bedekt met bladgoud. Geweldig om te zien.

Bij de jachthaven van de Schwerinner Zeilclub, vonden we een mooie ligplaats, met uitzicht op het meer. Schwerin is de hoofdstad van de deelstaat Mecklenburg- Vorpommern. In het slot

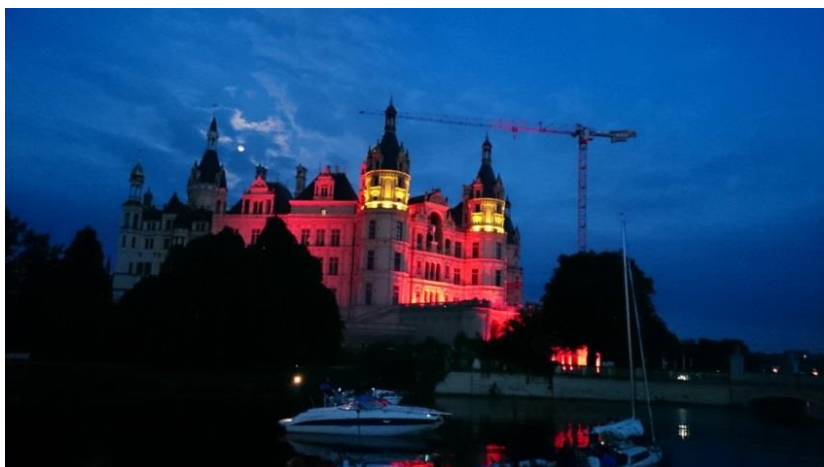

is het parlement gevestigd. We troffen het, want juist dit weekend was het Schwerinner Schlossfest. Voor deze gelegenheid was het kasteel geopend. In het omringende park, liepen leden van de vereniging van "Vrienden van het Slot" in historische kleding.

Door het hele park kwam je ze tegen en ze poseerden vriendelijk voor iedereen die foto's wilde maken. Verder was er een schutterij, die op bepaalde tijden kanonnen afschoten. Er was muziek, eet- en drinktentjes, kortom het was een gezellige boel, met schitterend weer. Ook speelde het Mecklenburger Draaiorgel orkest, vier kleine orgeltjes die heel synchroon populaire muziek draaiden. 's Avonds voeren er eerst veel, met vlaggetjes

versierde en verlichte boten de haven uit, die in een lange stoet het meer opvoeren, richting kasteel. Later, toen het donker werd, was er een prachtige lichtshow op de gevel van het

kasteel.

Zondag was de Landdag van Mecklenburg-Vorpommern. Het parlement, gevestigd in het kasteel, was te bezichtigen. Ook de diverse fractiekamers en vergaderzalen van bijna alle politieke partijen hielden open huis. Veel presentaties van partijprogramma's, waarbij volop

propagandamateriaal werd uitgedeeld. Een aantal radiozenders hadden een eigen podium, waar veel muziek was te beluisteren. We hadden ons aangemeld voor bezichtiging van de Gouden Koepel, zes hoog, waarbij je mooi uitzicht had. Allemaal heel indrukwekkend, maar om 15:00 uur waren we blij om weer op de boot te zitten. We konden terug zien op een mooi en enerverend weekend.

De volgende dag zouden we eerst weer naar Plate varen en dan weer terug op de oorspronkelijke route, richting Waren.

Hoofdstuk 5 Schwerin – Rechlin

Maandag 20 juni kochten we eerst bij een watersportzaak (die zag je hier weinig) een nieuwe lamp voor ons stuurboordlicht, die stuk bleek te zijn. Verder nog boodschappen gedaan, watertank gevuld en toen konden we om 11:00 uur de haven van Schwerin uitvaren. We voeren nog even naar het slot, waar Joke even van boord stapte bij een steiger. Dit om even nog wat foto's te maken van de Libertas, met het slot op de achtergrond. Daarna zetten we

weer koers naar het Störkanaal. Bij het plaatsje Plate was een mooie aanlegsteiger, waar we deze dag bleven. De volgende ochtend bleek de brug in storing te zijn. Deze werd op afstand bediend vanuit Parchim. Er kwamen meer boten aanvaren, die allemaal ergens moesten aanleggen. Pas

om 13:00 uur konden we verder varen. Na nog een brug en sluis in Banzkow gepasseerd te hebben, kwamen we na een tijdje weer aan bij de splitsing, waar we eerder al waren. Nu zaten we weer op de oorspronkelijke route richting Müritz.

We voeren door een prachtig mooi gebied, veel groen en door het vlakke water weerspiegelden de bomen. Een heel mooi gezicht. Ook zag je in dit hele gebied veel roofvogels.

Achter ons voeren nog twee andere boten, die samen met ons geschut hadden. De volgende sluis in de Müritz- Elde- Wasserstrasse was de sluis van Garwitz, die scheve wanden had. Die werd van beneden naar boven steeds breder. Vlak vóór Parchim zagen we een prachtige aanlegplaats (voor één boot) met kunststof planken en klampen om de boot aan vast te maken. Het was door de brugstoring ondertussen al bijna 18:00 uur en we vonden het welletjes. Lekker achter in de kuip in het zonnetje met een drankje, sloten we de dag af. Heerlijk rustig met alleen maar fluitende vogels om ons heen. We waren nu 1020 km van huis.

Woensdagmorgen 22 juni scheen de zon alweer, we maakten de boot schoon en kwamen we om 09:30 uur bij de sluis van Parchim. We waren de enige boot in de sluis. Na het schutten draaiden we na 400 mtr bakboord uit en via een smal vaartje, langs mooie zomerhuisjes kwamen we aan bij de haven van Parchim. Mooie kade met water en stroom, alles zag er netjes uit. 's Middags bekeken we Parchim even. Ook hier weer hele mooie huizen, met soms echt totaal vervallen woningen er naast. Toch nog een gevolg van de éénwording van Duitsland, er wordt veel opgeknapt.

De volgende ochtend voeren we alleen en lekker rustig weer verder. Maar bij de volgende sluis (11 km verder) lag al een huurboot te wachten. We legden aan en even later lagen we zelfs met 4 boten in de sluis. Nog twee andere boten, die inmiddels ook gearriveerd waren, konden er niet meer bij. Alles ging goed en even later voeren we weer rustig verder. Na een poosje kregen we een hotelschip van 42 mtr als tegenligger. Die

hadden we hier nog niet gezien. Allemaal een beetje aan de kant en iedereen kon zijn weg weer vervolgen. Tegen 13:00 uur kwamen we aan bij de jachthaven van Blue Line Charter in Lübz. Deze firma verhuurt Nicols boten en hadden daarnaast ook ruimte van gasten.

De temperatuur was flink opgelopen. Later op de middag zijn we toch even het stadje in geweest. Het zag er leuk uit met heel veel gerestaureerde huizen. Ook staat er een grote brouwerij van het hier bekende Lübzer bier, maar we vonden het te warm om daar heen te lopen. Dus hebben we maar lekker de schaduw van de boot opgezocht en daar een lekker koud biertje gedronken.

jachthaven van Lübz

Vrijdagochtend (24 juni) bleek er in Lübz een stroomstoring te zijn, als gevolg van het onweer 's nachts in de buurt. De zeer vriendelijke sluismeesteres vertelde dat hierdoor de sluis en brug van Plau niet bediend konden worden. Ze gaf het advies om maar erg rustig die richting op te varen en te hopen dat het later gerepareerd zou zijn. Maar na 4 km varen bleek de sluis van Bobzin ook niet te werken. Er lagen al 3 boten te wachten en wij sloten aan. Later kwamen er nog eens 5 boten bij. Er bleek maar één reparatieploeg in dienst te zijn, die 17 sluizen op een traject van 170 km in onderhoud hadden. Verderop bleken nog 3 sluizen in storing te zijn. Eerst werd gezegd dat het wel 13:00 uur kon worden, toen 17:00 uur en achteraf werd de sluis pas om 18:30 uur in bedrijf gesteld.

Vijf boten konden invaren, maar wij besloten om maar voor de sluis te blijven liggen. Er waren huurboten, die in de problemen kwamen met de inleverdatum, die hebben we voor laten gaan. Bovendien waar moet je na 19:00 uur nog aanleggen en er was weer onweer onderweg. Er bleven nog 3 boten liggen.

Echter de volgende ochtend werkte de sluis weer niet. Een Duitse vrouw, op de boot achter ons, belde naar de centrale en we kregen de toezegging dat er personeel onderweg was. Maar omdat die 170 km moesten rijden, kon het wel 11:00 uur worden. En inderdaad om die tijd gingen de sluislichten weer aan en de deuren open. Er lagen inmiddels al weer 12 boten te

wachten. Maar wij waren de eerste, die konden invaren. Met passen en meten konden er weer 5 in. De sluis van Bobzin heeft het grootste verval (bijna 7 mtr) van alle sluizen in de Müritz-Elde- Wasserstrasse. Het water spuit via ingangen opzij in de sluiscolk. Er komen dan, om de paar meter, een soort fonteinen omhoog. Als je een laag gangboord hebt moet je hiermee oppassen. Maar bij ons ging het goed.

Hierna konden we doorvaren en na nog een sluis, kwamen we om 15:30 uur in Plau aan. Op de kade stond een bord, dat aangaf dat je hier meerdere dagen kon liggen. Er waren winkels in de buurt, maar eerst moesten we nog een flinke regenbui afwachten. Later hoorden we de bruidsmars spelen, er bleek een versierde boot met een bruidspaar langs te varen, tussen de sluis en de hefbrug.

Op het eind van de middag kwam er nog een havenmeester van de stadshaven om € 17,50 in incasseren. We hadden onderweg al gehoord dat het havengeld in Plau hoog was. Maar Plau is een leuk stadje en 's avond zijn we nog via de promenade naar het meer gelopen. Vanaf Plau kom je in het prachtige merengebied van de Mecklenburger Oberseen, een aaneengesloten gebied van kleinere en grotere meren met beboste oevers. Dit gebied is 210 vierkante kilometer groot.

Zondagmorgen bleek het weer omgeslagen en was het gebeurd met de zeer hoge temperaturen van de laatste dagen. Maar 20-23 graden is ook aangenaam. 's Ochtends hebben we het stadje even bekeken en de kerktoren beklommen. Na 120 treden hadden we geweldig uitzicht. Je merkt echt dat je hier in een toeristengebied komt, veel horeca, ijswinkels en kledingwinkels e.d. Na nog drinkwater getankt te hebben zijn we de Plauersee opgevaren. De overkant is 5 km verder en met een matig windje ging dit prima. De zon scheen ook weer, dus het werd een

mooie overtocht. Via een wat smaller water kwamen we op de Recken en na 2 km kwam Malchow in zicht. We meerden af in de stadshaven, die aan de linkeroever ligt. Via een brug kom je dan op het schiereiland van Malchow. Dit is nog een oud stukje van de stad, waar we eerst even zijn gaan kijken. Ook hier weer veel toeristen. Veel winkels waren open. Later hebben we de linkeroever even bekeken, waar we een

DDR-museum zagen. Helaas was het dicht. Later op de avond liep een Duitse man bij onze boot langs, die veel belangstelling had voor onze Friese geus, voor op de boot. Hij bleek naast ons te liggen met een huurboot, samen met zijn familie. Hij vertelde dat hij al eens een boot gehuurd had in Friesland en toen een Fries vlaggetje had gekocht. Helaas was het gestolen, wat hij erg jammer vond. Wij hadden nog een ouder en gebruikt Fries vlaggetje aan boord dat we aan hem gaven. Hij vond dit geweldig en we werden meteen uitgenodigd om een likeurtje te drinken bij hun aan boord, samen met zijn vrouw en schoonouders. Die vonden het een heel

avontuur dat wij helemaal uit Friesland kwamen met de boot. Het werd heel gezellig, maar na een uurtje namen we afscheid. Maandagochtend (27 juni) gingen we weer verder. Via de Fleesensee en de Kölpinsee bereikten we rond 11:00 de Binnen-Müritz. In de stadshaven van Waren was nog volop plaats. Ook hier weer veel drukte. De rondvaartboten voeren af en aan.

Ook zie je hier veel huurboten. Het stadje is echt heel toeristisch. In de winkelstraten veel drukte en overal terrassen. Voor ons eigenlijk wat te druk, dus we waren weer blij om op de boot te zijn. Later op de dag lagen we rondom tussen de huurboten, van diverse bedrijven. Dinsdagmorgen voeren we bijtijds met windkracht 2 uit het zuidwesten de Müritz op. Het water was nog vrij rustig, wat wel prettig was. We hadden een tocht van ruim 20 km voor de boeg op het grote meer. De Müritz is met haar lengte van 20 km en grootste breedte van 10 km het grootste binnenlandse meer van Duitsland. Het ligt 61 mtr boven de zeespiegel en is plaatselijk erg diep. Er was bijna geen scheepvaart. Joke volgde met de verrekijker de boeien, die wel ver uit elkaar liggen. Maar het is goed aangegeven en met de kaart in de hand ging het prima. Na twee en een half uur varen kwamen we bij de jachthaven van Rechlin aan. Een mooie haven in een nog jong dorp, wel wat saai.

Hoofdstuk 6 Rechlin – Fürstenberg

Rechlin ligt aan de Kleine Müritz en vanaf hier heet het vaarwater de Müritz- Havel- Wasserstrasse. Onze bestemming was nu (29 juni) de stad Mirow. Vanaf hier is het een aaneenschakeling van kleine en grotere meertjes, met elkaar verbonden door kanaaltjes. Het wordt de Mecklenburger Seenplatte genoemd. Er zijn honderden meertjes, die echter niet allemaal bevaarbaar zijn. We lazen dat het er tussen de 650 en 1000 zijn! In het eerste kanaaltje kwamen we een soort Vrijstaat tegen. Veel kleine tentjes, oude caravans en campers

en voor de wal een aantal oude schepen. Ook een soort zelf getimmerd piratenschip met de naam Anarche. Bij de sluis van Mirow aangekomen moesten we even wachten om te schutten. Maar een kwartier later konden we al weer verder varen. Echter aan de andere zijde lagen wel 20 boten, aan palen, te wachten om te schutten. Het vakantie seizoen was duidelijk begonnen! De "stadshaven" van Mirow

was een lange steiger in een heel smal vaartje. Je kon er niet keren, zodat enkele boten er achteruit invoeren. Wel was er water en stroom. Vlak bij de haven stond een kasteel op een eilandje, waar je via een brug kon komen. Aan dit eiland was ook nog een haventje, met winkeltje. Het stadje stelde verder niet veel voor. 'Avonds kwam een dame, namens de stad, € 15,- incasseren.

De volgende morgen wilde we naar Rheinsberg varen, ongeveer 29 km en 3 sluizen verder. We hadden al gelezen dat er lange wachttijden konden ontstaan bij de sluizen, omdat er in dit gebied veel boten verhuurd worden. We schatten dat 80 % een

huurboot is van verschillende firma's. Ook zag je varende pontons met een caravan erop, blokhutten op een vlot en bungalowboten (Bunbo's).

Bij de sluis van Diemitz was het meteen al raak. Er lagen al 15 boten en er kwam ook nog een rondvaartboot aanvaren, die voorrang kreeg. Gelukkig konden we de boot goed vastmaken. Op een paar boten vóór ons, speelde een man accordeon op een huurboot. De rest van de bemanning zong mee. Het was best gezellig en op de kant maakte iedereen een praatje. Al met al duurde het 2 uur voor we weer verder konden. Er kunnen namelijk maar 4 boten tegelijk in dit soort sluisjes. Drie km verder bij de sluis van Canow moesten we ook weer wachten. Er lagen niet zo veel boten, maar er was ook nog een half uur middagpauze. Na een uur konden we weer verder. De laatste sluis bij Wolfsbruch was een zelfbedieningssluiz, waar we maar een half uur hoefde te wachten. Na de sluis besloten we op een klein meertje de boot maar vast te maken aan een boom en achter het anker uit te gooien. Over 19 km hadden we 6½ uur gedaan. We hadden een mooie avond, lekker met de achterkant van de boot in het zonnetje en lekker buiten in de kuip gegeten. Vrijdag 01 juli besloten we om naar Rheinsberg te varen. Via een aantal kleine meertjes (het

Rheinsberger Gewässer) waren we hier een uurtje later al. De haven (marina!) viel erg tegen. Er waren maar een paar kleine dwarssteigers. Veel huurboten leggen, met hun vlakke

achterkant, tegen de steiger aan met 2 lijnen op de achterbolder. Met onze boot kan dat niet. Maar we vonden een plekje en gingen eerst boodschappen doen. Later was het harder gaan waaien en lagen we met de boot erg onrustig op de golven. Daarom besloten we maar voor anker te gaan op het meer. We voeren eerst nog een rondje langs het mooie kasteel (ook

hier weer!) van Rheinsberg. Later voeren we wat verder naar de Schlabbornsee, waar we meer uit de wind lagen. Afgezien van een kort buitje, werd het weer steeds beter. Heerlijk rustig voor anker liggend, aten we later achter in de kuip. Tegen 19:30 uur haalden we het anker weer op en voeren terug naar de Wolfsbruchsluis, die gesloten was om deze tijd. Dat gaf voor ons niets, we konden zo rustig overnachten. De volgende ochtend tegen 08:00 uur kwam er een tegenligger uit de sluis, dus we besloten om ook maar vast te schutten in deze zelfbedieningssluis. Lekker rustig en alleen, gingen we weer 80 cm omhoog. Wat een verschil met de drukte op de vorige dagen. Ook in de sluis bij Strasen (7 km) verder, lagen we alleen. Drie km verder kwamen we bij het plaatsje Pripert op de Obere- Havel- Wasserstrasse. We voeren eerst in noordelijke richting naar het plaatsje Wesenberg aan de Woblitzsee, ± 11 km verder. Later zouden we hier vandaan weer terug in zuidelijke richting naar Fürstenberg varen. In Wesenberg was maar een klein haventje, waar geen grote boten in konden. Onderweg kwamen we een paar vlotboten tegen. Op één ervan stond zelfs een man, uitgedost als piraat, compleet met sabel. Uiteraard moest daar een foto van gemaakt worden. In Wesenberg was het

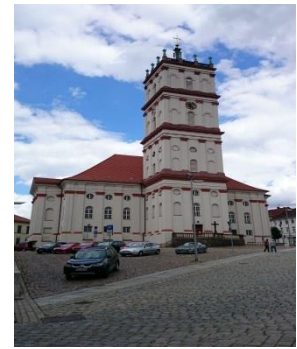
feest, een burchtfeest. Op het veldje was een draaimolen, grote waterballen en trampoline voor de kinderen, een biergarten en volop eettentjes. Ook was er een groot podium, met banken ervoor. Heel veel mensen liepen in historische kleding. Van de havenmeesteres, ook al verkleed en druk biertappend, hoorden we dat de muziek tot 04:00 's nachts zou

spelen. We waren welkom, maar ook gewaarschuwd! Tot 17:00 mochten we in ieder geval kosteloos blijven liggen. Even later kwamen er nog meer vlotboten de haven in. Ook een soort piratenschip, met ook al verklede bemanning. Het was duidelijk, dit zou een luidruchtige nacht worden. Helaas begon het later op de middag ook nog flink te regenen, jammer voor het feest. Joke had op de kaart gezien dat er in een zijvaartje van de Woblitzsee aanlegplaatsen waren, dus wij vertrokken rond 16:30 maar. Helaas bleken deze aanlegplaatsen, privéplaatsen te zijn. Via het Kammerkanaal voeren we verder in de richting Neustrelitz. Dit was echter te ver om op deze dag nog te doen. Dus besloten we maar aan te leggen bij de sluis Vosswinkel,

waar een erg lange palenrij was, vóór de sluis. Hier waren we niemand tot last en konden we de boot goed vastmaken.

Zondagochtend (03 juli) gingen we eerst door de sluis en voeren toen de Zierkersee op. Een ondiep meer, maar met een prima betonde vaargeul. In de verte kon je Neustrelitz al zien liggen met zijn markante toren, gebouwd naar Toscaans voorbeeld. In de stadshaven hielp een zeer vriendelijke havenmeester met het aanleggen van de boot. Een mooi haven, goede steigers en alle faciliteiten. Dus Joke kon de was hier ook doen. Het havengeld van € 13,- incl. stroom viel ons beslist niet tegen. Bij het havenkantoor kregen we een plattegrond en een stadswandeling. Neustrelitz was vroeger de residentie van Groothertog Adolf Friedrich de Derde van

Mecklenburg- Neustrelitz, in het toenmalige Pruisische Rijk. Je vindt zeer veel bijzondere gebouwen, de slotkerk, een orangerie en prachtige tuinen. Het slot is in 1945 door het Rode Leger afgebrand. De markt is een vierkant plein van een hectare groot, hier komen in stervorm acht straten op uit. Dit is in Europa uniek, volgens de brochure. Dicht bij de stad ligt het Müritz- Nationaalpark, een Unesco erkend werelderfgoed.

Aan de haven is een promenade met een aantal terrassen, waar de hele dag een gezellige drukte was. Maandagochtend deden we boodschappen en na de middag voeren we weer rustig terug, richting Wesenberg. Het burchtfeest was voorbij en we wilde het plaatsje en burchttoren nog even bekijken. Maar helaas, het kleine haventje lag helemaal vol. Daarom voeren we maar naar de sluis. Eerst wilden we nog doorvaren naar Priepert, maar daar zouden we dan pas laat aankomen. Dus legden we de boot, na het naar beneden schutten, aan de verste palen vanaf de sluis.

Na een rustige nacht voeren we dinsdag 05 juli weer terug naar onze oorspronkelijke route, richting Fürstenberg. Via de Ellebogensee en de Ziernsee voeren we door een mooi natuurgebied, naar de sluis bij Steinförde, waar we even moesten wachten. Na nog een paar kleinere meertjes kwamen we bij de sluis van Fürstenberg, waar ook boten lagen te wachten.

Tegenover de wachtplaats bleek een zgn. "sportboot liegestelle" te zijn, met stevige palen. En om de hoek was je al bijna in het centrum. Dus we besloten om hier te blijven en niet meer naar de jachthaven te varen. Er lag nog een grote boot uit Rotterdam en 2 Duitse boten. Van deze Duitse burens kregen we later een kaart en informatiemateriaal van het Finowkanaal, dat naar de Oder gaat. Met de vouwfietsen reden we later naar het voormalige vrouwenkamp Ravensbrück, dat hier vlakbij was. Er is veel afgebroken, maar er staan toch nog wat gebouwen, zoals het crematorium, gevangenis, keukengebouw en werkplaatsen. Ook veel informatieborden. Je krijgt een goed beeld, van hoe het was. Zeer indrukwekkend, maar je wordt er niet vrolijk van.

's Avonds kregen we regen en vooral 's nachts veel wind en regen. Daarom besloten we om woensdag maar niet verder te varen. Af en toe wat zon, maar tijdens de buien hevige windstoten. Tussen de buien zijn we nog wel even de stad in geweest.

Hoofdstuk 7 Fürstenberg – Oderberg

Donderdagochtend (07 juli) scheen het zonnetje weer. Bij de wachtplaats voor de sluis, lag één boot en we besloten om ook maar mee te schutten. Na een brug, de Baalensee en de Schwedtsee kwamen we weer op de Obere- Havel- Wasserstrasse. De tocht ging verder over de Stolpsee en vanaf dat meer kwamen we op een bijzonder mooi stuk vaarwater. Dwars door een natuurgebied kronkelt de Havel wel 20 km lang. Na iedere bocht zag het er weer prachtig uit. We voeren lekker rustig en kwamen alleen bij de sluis van Bredereiche, die vlot bediend werd. Na 18 km gevaren te hebben, besloten we, ná de sluis van Regow, te blijven liggen. Naast de sluis was een geitenfokkerij en werd er geitenkaas verkocht. Omdat de boot erg smerig geworden was, werd het tijd voor een flinke poetsbeurt. Schoon water was er genoeg naast de boot. Terwijl ik de boot aan de buitenkant onder handen nam, was Joke binnen druk bezig met schoonmaken. Al met al zijn we wel een behoorlijke tijd bezig geweest, gadeslagen door

mede watersporters, die gingen schutten. Na 17:00 uur werd het rustiger bij de sluis. De volgende dag voeren we weer lekker rustig verder op de Havel, die hier nog echt een rivier is met haar vele bochten. Op de kant zagen we op borden aangegeven dat het verboden was om de bakboordoever te betreden. Het gebied werd vroeger door het Sovjetleger gebruikt als oefenterrein en er lagen nog veel

munitieresten. Na een poosje kwamen we aan bij sluis Zaaren, een zelfbedieningssluis. Ook dit ging vlot, maar bij de volgende sluis (Schorfheide) lag een werkboot, met een ponton ervoor en een grote kraan erop. De werklui gaven aan dat zij eerst gingen schutten. Dat nam nogal wat tijd in beslag, want zo'n groot en breed schip gaat zeer langzaam de sluis in en uit. Maar goed we hadden geen haast en achter ons kwam een Duitser te liggen, die trots vertelde dat hij zijn boot in Leiderdorp had gekocht. Ook was hij al vaker in Nederland geweest. Als de Duitsers zien dat je uit Nederland komt, maken ze heel vaak een praatje. Ook willen ze vaak weten, hoe lang we al onderweg zijn. Leuke contacten. Ook mensen die we al eens vaker gezien hadden, zwaaiden altijd. Na de sluis weken we weer af van de doorgaande route, want we wilden naar Templin. Eerst over een klein meertje, toen de handbediende sluis van Kannenburg en daarna de Röddelinsee op, die plaatselijk wel 39 mtr diep is. Het laatste stuk van 4 km ging via het Templinerkanaal. Zeer smal en ook niet diep. Na de stadssluis van Templin (4 mtr omhoog) kwamen we bij de stadshaven. Na het aanmelden gingen we de stad in. De Altstadt van Templin wordt nog omsingeld door een stadsmuur van 1735 meter en 7 meter hoog, uit de 14de eeuw. In de stad zagen we veel gerestaureerde vakwerkhuizen, soms met een krot er tussen en dan om de hoek weer DDR-flats.

De haven was een beetje primitief, maar we hadden wel stroom, helaas weer geen wifi.

Na water getankt te hebben, verlieten we zaterdag 09 juli Templin weer. Eerst kregen we weer de stadssluis, waar al een huurboot lag. Zodra we groen licht kregen voer die tergend langzaam de sluis in. De meeste huurders gebruiken met het invaren hun roer niet, alles gaat met de boeg en hekschroef. Maar goed, even later lagen we weer 4 mtr lager en voeren we weer terug naar de Obere-Havel-Wasserstrasse, onze oorspronkelijke route. Vanaf sluis Kannenburg voeren we op een prachtig stuk water, richting Zehdenick. We passeerden Burgwall, waar bij een restaurant ligplaatsen waren. Wij wilden verder en kwamen tegen 13:00 uur bij de stadshaven van Zehdenick aan. Er was een mooie lange steiger, waar we langszij konden liggen. De stad zelf leek wel uit gestorven om 14:30 uur, toen we er door liepen. Het bleek dat hier de winkels al om 12 uur sloten op zaterdag. Op zich was het wel een leuk stadje, maar bijna alle rolluiken zaten dicht. In de haven waren intussen meer boten aangekomen en daar was het gezelliger.

Zondagmorgen gooiden we de boot weer los en voeren nu het Vosskanaal in, richting Liebenwalde. De eerste 12 km zonder sluis zelfs. Na de sluis Liebenwalde, was een eenvoudige aanlegplaats waar we aanmeerden. Later op de dag kwamen er nog 5 boten liggen. De volgende bestemming zou het Finowkanaal worden, dat naar de Oder gaat, vlak langs de Poolse grens. Daarover later meer.

Maandagochtend (11 juli) vertrokken we weer tijds vanaf de sluis bij Liebenwalde.

Na 1½ km kwamen we bij een T splitsing op de Havel – Oder- Wasserstrasse. Eerst gingen we naar bakboord, later zouden we hier weer terug komen voor de richting naar Berlijn. De Havel- Oder- Wasserstrasse is te smal voor beroepsvaart in 2 richtingen. Daarom is hier om en om éénrichtingsverkeer ingesteld. Dat geldt niet voor de pleziervaart en daarom konden wij door varen. Na 9 km gingen we aan stuurboord het Finowkanaal in.

Dit kanaal is de oudste, kunstmatige, waterweg van Duitsland. Het werd ruim 400 jaar geleden gegraven om scheepvaartverkeer vanuit Berlijn naar de Oostzee, via de Oder mogelijk te maken. Het is jaren niet meer gebruikt, na het graven van de Havel- Oder- Wasserstrasse in 1904. Nu is het weer geschikt gemaakt voor de pleziervaart. Het is maar 1.20

mtr diep en de 12 sluisjes zijn nog niet allemaal vernieuwd. Ze worden nog door personeel bediend. De eerste sluis ging erg vlot en een vriendelijke dame, die duidelijk plezier had in haar werk, gaf ons de nodige informatie en een waterkaartje. Bij de 2de sluis (bij Leesenbrück) moesten we erg lang wachten, omdat er tegenvaart gemeld was. De sluismeester had de sluis al gereed voor die boten en

bleef op een stoeltje zitten en wachtte af. Pas na bijna een uur verschenen er 3 boten, waaronder een grote catamaran uit New Zeeland. Bij de sluis was een groot muziek en lichtjesfestival geweest, waar mensen uit heel Duitsland op af kwamen. De volgende sluisen gingen gelukkig weer vlotter. Bij Eberswalde moesten we 1½ uur wachten, omdat de hefbrug op vaste tijden om de twee uur omhoog ging. Hierna volgde nog een sluis (Drahthammer) en toen was het gebeurd met varen. Na 16:45 uur waren de sluisen gesloten. We konden wel op

een mooie plaats aanleggen voor de nacht. Na slechts één sluis, de volgende ochtend, kwamen we bij de stadspromenade aan van Eberswalde, pal tegen het centrum. Winkels vlakbij en het was markt bij het Rathaus. De Altstadt zag er mooi uit, met haar vakwerkhuizen. Maar er was ook veel nieuwbouw. Er reden zelfs trolleybussen, want Eberswalde is een uitgebreide stad. De Duitse buurman van de boot voor ons, werd nog

geïnterviewd door een verslaggever van een krant, over het Finowkanaal. Joke had een heel gesprek met de voorzitter van de "vrienden van het Finowkanaal", die informatie naar de Bege-vaarders zou sturen. Zo wordt dit kanaal van alle kanten gepromoot. Alleen jammer dat er nog maar zo weinig aanlegplaatsen waren. Maar er

werd aan gewerkt, wat een goede zaak is voor dit mooie kanaal. Het deed trouwens meer denken aan een riviertje, met veel bochten, dan aan een kanaal.

Woensdagmorgen (13 juli) voeren we samen met 2 Duitse boten weer verder. De laatste 4 sluizen over een afstand van 11 km werden vlot bediend. Zo kwamen we, net voorbij de scheepslift van Niederfinow, weer op de Havel – Oder- Wasserstrasse, waar weer

beroepsvaart was. De lucht werd erg donker, dus gaven we wat meer gas, om voor de bui in de Marina Oderberg te zijn, 8 km verder.

We konden nog droog aanleggen, maar toen barstte de bui ook echt goed los. Na de lunch werd het gelukkig weer droog en zonnig. De jachthaven van Oderberg zag er gezellig uit, er was ook een hotel met restaurant. Tegen 17:00 uur kwam de havenmeester, een leuke vent die

wielrenner was geweest. Hij had nog met Marianne Vos gekoerst en in Assen eens een koers gewonnen. Onder het slaken van de kreet: "pas op, hier komt de gekke havenmeester" reed hij op het achterwiel van zijn fiets over de steigers. Omdat er af en toe toch nog een beetje regen viel, waren we niet meer naar Oderberg geweest. Bij de havenmeester kochten we voor € 5,-

een Pools gastenvlagje, want we hadden besloten om toch naar het Poolse Stettin te varen. Vanaf Oderberg was het 80 km varen, dus we waren er relatief dicht bij. En waarschijnlijk komen we hier later niet meer met de boot.

Hoofdstuk 8 Oderberg – Oranienburg

Om 08:30 uur vertrokken we donderdag (14 juli) richting de sluis Hohensaaten en namen de West- sluis. Vanaf daar kom je eerst weer op de Havel- Oder- Wasserstrasse en pas na 40 km op de West-Oder. Hier hadden we geen last van de stroom of ondieptes, die je op de Oder (via de Oost-sluis) wel hebt. Helaas begon het tegen de middag te regenen en het was ook niet warm.

Varend op de West-Oder zagen we op de linkeroever Duitse grenspalen en op de rechteroever de Poolse grenspalen. Na 53 km varen kwamen we bij het stadje Gartz aan en legden aan bij de drijvende steiger van de stad. De regen hield niet op, dus we bleven maar op de boot. Onder etenstijd kwam de havenmeester bij de boot en vroeg of wij wilden overnachten. Jawel, maar dan hadden we in een automaat, bij een kantoortje, verder op moeten betalen. Nadat we vertelden dat we door de flinke regenbui nog niet verder dan de steiger geweest

waren, zei hij dat we na het eten wel even bij het kantoortje konden komen. Daar hielp hij ons met de zeer moderne automaat, waar je niet alleen liggeld kon betalen, maar ook een zgn. "Shell- kaart" kon opladen voor water en stroom. Gelukkig werd het later weer droog en konden we Gartz nog even verkennen. Een mistroostig stadje met amper winkels. Wel een erg grote kerk, die in de oorlog voor een groot deel was vernield. Ook een brug, die vroeger een verbinding vormde tussen Polen en Duitsland, was toen opgeblazen. En ook niet meer hersteld, alleen de pijlers stonden er nog. Een stuk stadsmuur en stadspoort waren nog wel intact.

De andere dag was het gelukkig nog droog, maar wel erg bewolkt. We hadden nog 30 km te gaan naar Stettin. De West- Oder was hier behoorlijk breed, met mooi begroeide oevers. Regelmatig zagen we links de Duitse grenspalen en rechts de Poolse. Na ongeveer 15 km varen zagen we ook aan beide oevers nog voormalige douane kantoren, die niet meer in gebruik waren. Na een poos zagen we de contouren van de stad Stettin. Ook veel duwboten van Odatrans, die normaal met duwbakken kolen naar Duitsland vervoeren, lagen voor de wal. Stettin is een zeer grote stad, de 7de stad van Polen met ruim 400.000 inwoners. Na het

passeren van een aantal bruggen kwamen we bij de North-East Marina. Een zeer moderne haven, met mooie drijvende steigers en goed uitgeruste toiletgebouwen. Na het aanmelden kregen we een pasje, waarmee de elektronische poortjes geopend konden worden. Er lagen een flink aantal boten van de Vlaamse VVW, die een georganiseerde tocht maakten. We hebben even een praatje gemaakt met hen, voordat ze als groep de stad ingingen. Het havengeld verbaasde ons, incl. stroom, water, douches en internet betaalden we 160 zloty, ongeveer € 37,- voor 3 dagen. Later gingen we ook de stad in, waar we eerst zloty's uit een geldautomaat haalden, want met euro's betalen kon hier niet. De prijzen van o.a. restaurants en winkels waren een stuk lager dan we gewend zijn, wat we uiteraard niet erg vonden. Gelukkig begon het weekend met mooi weer, zodat we dezer dagen de stad verder konden bekijken.

Na het

In Stettin begon zaterdag, 16 juli met mooi weer. Vanaf de haven was het ongeveer 15 minuten lopen naar de stad, via een mooie boulevard langs de West- Oder. Eerst hadden we zloty's gepind bij een ING geldautomaat, want met euro's kun je hier niet terecht. Bij het havenkantoor hadden we een stadsplattegrond gekregen met daarop een rondwandeling. De rode strepen op de trottoirs kwamen overeen met de strepen op de plattegrond, heel handig. Allerhande bezienswaardigheden, mooie parken en vooral veel kerken kwamen we voorbij. Maar Stettin is ook een moderne stad met veel nieuwbouw in het centrum. Een uitgebreid winkelcentrum wat in een wereldstad niet zou misstaan. Van al dat lopen kregen we ook dorst natuurlijk. In een trendy restaurantje betaalden we voor 2 keer een ½ liter bier nog geen € 4,-. In de St James Kathedraal kon je met een lift naar 56,18 mtr hoogte voor een prachtig uitzicht over de stad. Maar na 3 uur wandelen hadden we ongeveer ¾ deel van de rondwandeling gedaan en vonden we het welletjes. Terug naar de boot en even helemaal niets doen, na zo'n vermoeiende dag.

Zondags was het wisselend bewolkt met af en toe zon. We zijn eerst naar het beginpunt van de rondwandeling gewandeld, dat begon bij het station. Een erg modern gebouw met weinig sfeer. Na een poosje kwamen we bij het oude stadhuis op een pleintje terecht met verschillende restaurants. In een mooi gebouw met blauwwitte gevel en rode kozijnen was restaurant Harnaś gevestigd, waar we lekker aten. Later zijn we nog naar de Hakenterrassen gelopen,

waar we een mooi uitzicht over de Oder hadden. Zaterdags hadden we een paar koetsjes door de stad zien rijden, waar we wel een ritje mee hadden willen maken. Maar helaas op zondag niets meer van gezien. Maandagmorgen was de lucht grijs en dreigend, maar nog wel droog.

We verlieten de haven weer en legden de boot aan bij de boulevard, dicht tegen het centrum. We hadden nog zloty's over en wilden die eerst nog uitgeven. Vlakbij was een supermarkt waar we nog wat dingen kochten. Uiteindelijk bleken we nog 1,48 zloty over te hebben, omgerekend € 0,34 als souvenir.

Ons plan was om naar de stad Schwedt te varen, weer terug in Duitsland. In het haventje, van deze stad bleek geen plaats

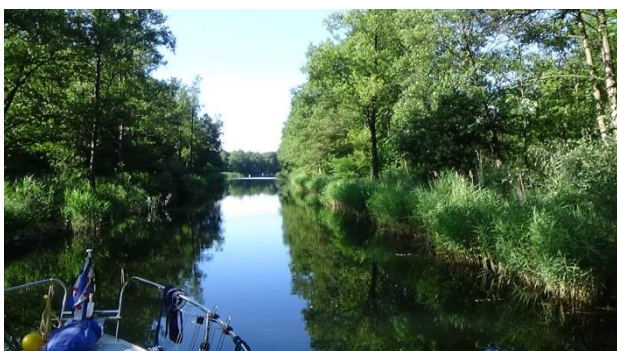
meer, alleen nog aan een paar palen tussen de waterplanten. Dus besloten we om maar weer verder te varen, richting Oderberg. Maar op een smal deel van de route kwamen we achter een duwbak met twee bakken met kolen terecht, waar we niet omheen konden. Later, op een breder stuk lukte dit wel, maar toen bleken er voor ons twee vrachtschepen erg langzaam te varen, vanwege hun diepgang. Pas tegen 18:30 uur waren we bij sluis Hohensaaten, waar we konden schutten. Net boven de sluis was een aanlegplaats, waar nog ruimte was. Hier legden we aan, na ruim 8½ uur varen waarbij we 77 km aflegden.

Dinsdagochtend (19 juli) kwamen we na een uurtje varen bij de scheepslift van Niederfinow aan. De wachtplaats voor de pleziervaart lag al vol, zodat we vast maakten aan een dukdalf daar pal tegenover. Verder lagen er nog een passagiersschip en een rondvaartboot te wachten. Na een poosje kwam de bak van 4290 ton naar beneden, met daarin een duwboot met één bak en een paar

jachtjes. De duwboot voer uit de liftbak en moest eerst een 2de bak vastmaken. Ze varen normaal met 2 bakken, maar zijn dan met hun lengte van 115 mtr te lang voor de liftbak van 82 mtr. Ze moeten dus 2 keer de scheepslift in en uit, erg omslachtig. Gelukkig wordt er gebouwd aan een tweede en grotere scheepslift. Hierna mochten eerst de 2 passagiersschepen invaren en daarna konden we, samen met 8 anderen boten ook invaren. Het was passen en meten, maar toen gingen we 36 mtr, in 5 minuten, omhoog. Na het uitvaren kwamen we op het Oder- Havel- kanaal.

Ook hier werd druk gewerkt aan de verbreding. Ons doel was de Werbellinsee, 30 km verder. Dit meer staat bekend om haar zeer heldere water. Na 2 sluizen en een paar kleinere meertjes kwamen we op het 13 km lange meer uit. We wilden overnachten in de jachthaven van Altenhof, ongeveer op de helft van het meer. De haven bleek op lager wal te liggen en de gastensteiger had alleen maar plaatsen aan de buitenzijde (meerkant) van de haven. We hadden echter geen zin om de hele nacht te

liggen klotsen. We konden geen andere plaats krijgen, dus hielden we het voor gezien. We voeren weer terug en legden aan bij de wachtsteiger, net na de laatste sluis bij Rosenbeck. Lekker rustig in de natuur, met alleen maar fluitende vogels om ons heen. De andere dag voeren we al weer op tijd op het Oder- Havel- kanaal, op weg naar Oranienburg. We passeerden de T-splitsing bij het Vosskanaal weer, waar we eerder waren. Het kanaal kreeg hier weer meer bochten, met mooi begroeide oevers. Na 18 km varen moesten we eerst even wachten bij de Lehnitzsluis. Na het openen, voer er eerst een duwbak in, waarna er nog 8 plezierboten mee konden schutten. Na het schutten kregen we eerst de Lehnitzsee en niet lang daarna voeren we de Havel op, naar het centrum van Oranienburg. De Havel is hier smal en wat ondiep, maar er liggen wel een paar havens. Onze bedoeling was de Schlosshaven, naast het slot. Dit was echter een nieuwe, kale en erg steriele haven.

Dus voeren we een klein stukje terug naar de verenigingshaven van WSC Möwe, waar we vriendelijk werden ontvangen. De havenmeester moest even zijn best doen, want pas bij de derde box pasten we tussen de palen. De andere vakken waren te smal voor ons. Er was een grote Netto supermarkt op 200 mtr afstand en ook was er vlakbij

een wassalon. Dus helemaal goed. We bleven 2 dagen en bezochten de laatste dag het Slot Oranienburg. Hier kregen we een uitgebreide rondleiding, die ons veel leerden over de verbondenheid tussen Oranje Nassau en de Duitse vorsten. Hierna bezochten we de slottuin nog even, maar het was ons te warm. Terug naar de boot, waar het beter toeven was. In de stad zie je ook nog

enkele gedenktekens, die verwijzen naar het oorlogsverleden. Verder zaten we vlakbij de plek van het voormalige concentratiekamp Sachsenhausen. Wij zijn hier niet meer naar toe gegaan. Na het vrouwenkamp Ravensbrück bij Fürstenberg, eerder deze reis, hadden we hier niet zo veel zin meer in. Terug in de haven maakten we er nog een rustige avond van.

Vrijdag 22 juli vertrokken we in de richting Spandau, een voorstad van Berlijn. Vlak voor sluis Spandau waren een paar jachthaventjes, waarna we bij de Wasserfreunden 04 aanlegden.

Het was erg warm, echt een dag om weinig te doen. We hebben nog wel de omgeving verkend, maar het centrum was wat te ver weg. Ook bleken we in de aanvliegroute van vliegveld Tegel te zitten. Er kwamen veel vliegtuigen over, maar het wende snel en gelukkig werd er niet 's nachts gevlogen. Achteraf bleek er iets meer naar het centrum nog een jachthaven te zijn!

Zaterdag 23 juli kwamen we na nog geen 2 km bij de sluis van Spandau. We moesten even wachten, omdat er in groepen werd geschut. Na 15 minuten kwam er een politieboot die ook wilde schutten, zodat we binnen een half

uur al weer verder konden. Even verder voeren we bakboord uit en kwamen op de Spree. Het eerste stuk was door een industriegebied.

Tegenliggers verlieten juist de Alte Schleus Charlottenburg, zodat we direct konden invaren en alleen omhoog werden geschut. Na nog een brug en een bocht kwamen we bij de ligplaats bij de Schlossbrücke. Er bleek nog plaats te

zijn. Wel komen er rondvaartboten langs, maar met overlast viel het erg mee en na 19:00 uur liggen ze stil. We bleven er 2 nachten liggen. Officieel mag je er 24 uur liggen, maar er bleven meer boten liggen. Dagelijks voer er wel een politieboot langs, maar er werd niets van gezegd.

Zondagmorgen fietsten we langs de Spree naar het centrum. Het was erg druk, overal toeristen. En zoals in iedere grote stad weer

bedelaars en oplichters met het "balletje balletje spel", waar altijd weer mensen intrappen.

Maandagmorgen voeren we bijtijds verder over de Spree, vóórdat de rondvaartboten voeren en vonden een mooie ligplaats, net voorbij de Reichstag. We konden vanaf de boot een mooie

foto maken. Hier bleek het wel erg onrustig te liggen, maar we bleven toch niet op de boot overdag.

Alleen voeren hier 's avonds de rondvaartboten wel langer door. Voor een bezoek aan de Reichstag moesten we ons eerst aanmelden en konden laat in de middag naar binnen. Helaas werd juist deze week de glazen koepel gereinigd en mocht daarom niet bezocht worden. Het grote dakterras was wel open. We schaften een 5-

dagen kaart aan voor het openbaar vervoer, waarmee we onbeperkt gebruik konden maken van de bus, tram, U-baan en S-baan. Hiermee zijn we kriskras naar alle bekende gebouwen, pleinen en bezienswaardigheden geweest. Bij de ligplaats bij de Schlossbrücke hadden we weer twee dagen de boot aangemeerd. Achteraf bleek bij alle zgn. 24-uurs ligplaatsen steeds

plaats te zijn. Na nog een overnachting achter de Historische Haven werd het tijd om na 6 dagen een haven op te zoeken. In het Oosten van Berlijn bij Alt Köpenick vonden we een ligplaats bij Aquaris, een heel klein haventje met slechts een paar passantenplaatsen, waar bootjes werden verhuurd. De heel vriendelijke havenmeesteres bleek erg behulpzaam. De Altstadt van Köpenick was erg gezellig. De plaats is vooral bekend door het verhaal over Wilhelm Voigt, die op 16 oktober 1906, verkleed als Hauptman de burgemeester arresteerde en de stadskas in beslag nam. Twee keer in de week wordt dit in de stad nagespeeld door een theatergroepje, heel leuk. Ook dronken we een lekker biertje bij de kleinste brouwerij van Duitsland op de markt in Köpenick.

's Avonds (zaterdag 30 juli) werden we nog uitgenodigd op het kleine terrasje van de havenmeesteres en haar man, om wat te drinken en kregen we tot slot nog een fles Berliner Bock mee voor onderweg. Zondagmorgen vertrokken we weer en zetten koers naar het Teltowkanaal. Dit kanaal van 37,8 km verbindt de Dahme, net onder Köpenick, met de

Potsdamer Havel.

Halverwege legden we aan bij de MRC Berlin, een kleine verenigingshaven, waar ze een wasmachine hadden. Na alle drukte in het centrum maakten we er een rustige dag van. Na het afrekenen voeren we maandag weer het Teltowkanaal op bij km 18, richting Kleinmachnowsluis. Daar moesten we even wachten op een paar andere boten en werden daarna vlot 3 mtr naar beneden geschut. Na ongeveer 8 km kwamen we op de Tiefersee bij

Potsdam. Eerst voeren we naar de beroemde Glienicker Brücke, waar in de tijd van de Koude

Oorlog spionnen werden uit gewisseld tussen West-Berlijn en de DDR. Ons volgende doel was de verenigingshaven van de 1.PAV, net voorbij de spoorbrug in de Neustädter Bucht. Deze haven was ons aangeraden door Duitsers, die we een paar keer ontmoet

hadden. Deze haven ligt vlak bij het centrum en het park Sanssouci. Ook het Hauptbahnhof is hier vlakbij. Helaas was het weer slechter geworden, met af en toe regen.

Maar met de paraplu hebben we Potsdam toch kunnen bekijken. Veel pracht en praal, het kon vroeger niet op. We bezochten natuurlijk ook de Hollandse wijk. Dit bestaat uit 4 vierkanten met 134 bakstenen gebouwen met gevels in Nederlandse stijl.

Het werd in de 18de eeuw gebouwd door Jan Bouman, speciaal om Nederlandse ambachtslieden naar Potsdam te lokken. Nu zijn er veel winkeltjes, cafés en galeries in gevestigd. Maar Potsdam is vooral bekend door het prachtige slot Sanssouci en de bijbehorende gebouwen, zoals het Chinese theehuis, Orangerie, het Nieuwe Paleis en slot

Charlotte hof. Dit alles in een gigantische, mooi aangelegde tuin, waar je uren kan rondlopen. Eigenlijk teveel om in één keer te zien. Des te meer een reden om hier

nogmaals heen te gaan. Na 3 dagen verlieten we Potsdam weer op donderdag 04 augustus, in de richting Brandenburg.

Na het afrekenen namen we afscheid van de jachthaven van de Potsdamer Angel Verein.

Eerst moesten we voorzichtig door een geultje dat dwars door de waterlelies liep en voeren we de Havel weer op. Via de Tiefersee en de

Glienicker Brücke kwamen we op de Jungfernsee. Vanaf hier voeren we op het Sacrow- Paretzer- Kanaal, dat ook door de beroepsvaart wordt gebruikt om richting het Westen te varen. Van Potsdam is er ook nog de mogelijkheid om zuidwaarts via de Templiner See langs Caputh, Werder en de Grosser Zernsee te varen, maar wij kozen voor de kortere weg. Het Sacrow- Paretzer- Kanaal gaat door veel meertjes en is beslist niet eentonig.

Na 37 km over dit kanaal gingen we bakboord uit, de Brandenburger Stadthavel op. Dit voert onder de stad langs en is alleen geschikt als de boot niet hoger dan 2,7 mtr is. We legden de boot even vast voor een korte stop in Brandenburg. Via de kleine stadssluis kwamen we later langs de Brandenburger Niederhavel en de Breitlingsee weer op de Plauersee en zaten we weer op de hoofdroute.

We wilden weer overnachten in de haven van Kirchmöser, waar we op de heenreis ook gelegen hadden. Dit was ons goed bevallen en voor herhaling vatbaar. Joke kon er de was weer doen.

Hoofdstuk 10 Kirchmöser – Hörstel

Vrijdag 05 aug. voeren we weer verder richting de sluis Wusterwitz, waar we even moesten wachten. Na een half uur konden we met 2 vrachtschepen en 8 jachtjes geschut worden en voeren nu op het Elbe- Havelkanaal. Bij het stadje Gentin stopten we even om boodschappen te doen. Een grote Lidl ligt praktisch tegen het kanaal aan, je rijdt met het winkelwagentje bijna de boot op!

Op de heenreis hadden we het plaatsje Burg overgeslagen, dus wilden we daar nu heen. Dus voeren we nog 30 km verder. Bij de zgn. "sportliegestelle" was nog plaats voor ons. Het stadje viel ons tegen, het had een treurige aanblik.

Wel wat gerestaureerde huizen, maar ook veel verkrotte huizen. De winkelstraat zag er nog wel aardig uit en er was een grote Rewe supermarkt.

De volgende morgen vertrokken we weer en voeren naar de sluis bij Hohenwarthe, 7 km verder. Na even wachten werden we 18 mtr omhoog geschut en waren nu weer op het Mittellandkanaal. Eerst voeren we via het aquaduct, met een lengte van 918 mtr over de Elbe, die hier het kanaal kruist. Bij km 320 legden we aan bij de ligplaats, net vóór de scheepslift Rothensee. We wilden

namelijk met de fiets het aquaduct over, waar vandaan je een mooi uitzicht hebt over de Elbe.

Ook fietsten we nog een stuk langs de Elbe. Later waren we net op tijd terug bij de boot, want het begon hard te regenen. Maar zulke heftige buien zijn vaak van korte duur en niet veel later brak de zon al weer

door. Toen konden we de scheepslift van dichtbij

bekijken. Er voer juist een rondvaartboot in de waterbak, die even later 18,46 mtr omhoog kwam. Na boven een rondje te hebben gevaren, ging het weer naar beneden.

Zondag 07 aug. vertrokken we weer onder een mooie blauwe lucht. Op de heenreis waren we de voormalige grenspost bij Rügen, bij km 256, voorbij gevaren, dus daar wilden we nu heen. Via de plaats Haldensleben kwamen we daar na 64 km varen aan. Vlak bij de voormalige grens stond nog wel een informatiebord en het, nu dichte, douanekantoortje stond er ook nog. Dat was alles wat herinnert aan die tijd.

Vroeger legden hier wel 80 vrachtschepen per dag aan, die allemaal gecontroleerd moesten worden. Iedere controle duurde 30 tot 45 minuten, zo lazen we.

Later kwamen er nog een paar vrachtschepen bij ons aanleggen. Met een drankje in de zonnige kuip sloten we de dag af. Maandag 08 aug. legden

we na 10 km varen even aan tegenover de Volkswagen-fabrieken om een vers broodje te kopen. Hierna kwamen we na 13 km varen aan bij de sluis Sülzfeld, waar we achter een vrachtschip geschut werden. We passeerden de T-splitsing met het Elbe- Seitenkanaal weer. Na de stad Braunschweig meerden we aan bij een ligplaats bij km 213. Het was na 43 km varen weer mooi geweest. De lucht betrok en het begon harder te waaien.

Na een rustige nacht werden we 's morgens al vroeg wakker van de golfslag van voorbij varende schepen. Dus besloten we om maar weer verder te varen. Achter een Nederlandse vrachtboot ging het lekker vlot. Een duwboot met 3 bakken, die voor ons voer, minderde vaart om het vrachtschip te laten passeren.

Zo konden wij er ook vlot omheen.

Tegen 12 uur kwamen we bij de sluis van Anderten waar we maar even hoefden te wachten. Samen met het Nederlandse schip werden we 15 mtr naar beneden geschut. Helaas geen drijvende bolders, maar het ging allemaal prima.

Na het schutten namen we wat gas terug en voeren rustig in de richting van Hannover. Links en rechts was er meer bebouwing en veel bruggen. Je kon merken dat we door een grote stad voeren.

Bij km 163 kwamen we bij de jachthaven, waar we op de heenreis gelegen hadden. Nu stopten we er alleen om diesel te tanken. Nadat we weer vertrokken waren zagen we na 2 km varen een mooie ligplaats, waar al 2 boten lagen. Voor een Nederlands beurtscheepje maakten we vast. We hadden deze dag 53 km afgelegd. Later kwamen er nog een paar vrachtboten

aanleggen. Omdat er maar aan een kant damwand was, lag het 's nachts veel rustiger.

Woensdag 10 aug. gingen we alweer vroeg verder. We wilden bij het aquaduct bij Minden aanleggen en daar moet je niet te laat aankomen. Ook nu ging het weer lekker vlot. Langs het Mittellandkanaal staan

veel bomen, het is een groene omgeving met heel weinig bebouwing langs de oevers. Af en toe een paar tegenliggers, maar verder niet spannend. Maar het schoot lekker op. Tegen 12:15 uur voeren we al over het aquaduct van Minden, 60 km verder. De rivier de Weser loopt hier onder het Mittellandkanaal. Er was nog plaats om aan te leggen.

Op de heenreis lagen we hier ook al, maar toen was het weer slecht. Nu was het wisselend bewolkt en maar 18 graden. Maar het was droog en dus pakten we de fiets om over en ook onder het aquaduct te fietsen. Toch een vreemd idee als je zo onder die enorme grote waterbak van 350 mtr rijdt. Later hebben we de Schachtsluis nog even bekeken, die de verbinding vormt tussen de

Weser en het Mittellandkanaal. Ernaast werd druk gewerkt aan een veel grotere sluis, die echter nog lang niet klaar is. Na een regenachtige nacht, was het gelukkig weer droog, toen we donderdag 11 aug. de boot weer los maakten. Wel was het koud en er stond veel wind, het leek wel een herfstdag. We besloten zelfs om de kachel aan te zetten onder het varen! Ons doel was Bad Essen, 44 km verder, waar we nog voor de middag aankwamen, na bijna 4½ uur varen. Onderweg was het rustig, af en toe een tegenligger. Bij Bad Essen ligt aan de rechterkant een verenigingsjachthaven, maar links is een gloednieuwe jachthaven. Mooie ruime steigers en voor iedere boot een eigen water en stroom-aansluiting. De haven ligt bovendien ook aan de stadskant, vlak bij een winkelcentrum met volop winkels. Dus deden we eerst wat boodschappen en haalden vers brood. Later, na het eten, gingen we de stad even bekijken. Na eerst wat nieuwbouw kwamen we in het oude gedeelte. Mooie vakwerkhuisen en leuke straatjes. Er was een kleine markt met een aantal kramen.

Gelukkig hadden we een paraplu mee genomen, want af en toe viel er regen. Later toen we weer op de boot waren, begon het echt hard te regenen. We kwamen niet meer van de boot af. Alleen even afrekenen bij de havenmeester, die om 17 uur aanwezig was.

Gelukkig was het de volgende ochtend (vrijdag 12 aug.) wat beter. Wel miezerde het af en toe, maar het was niet meer zo koud en er was minder wind. We begonnen aan het laatste gedeelte van het Mittellandkanaal. Ook nu was het erg rustig op het water. Af en toe een tegenligger. De omgeving was ook weer mooi begroeid met veel bomen aan weerskanten van het kanaal.

Je ziet weinig bebouwing onderweg. Maar we konden lekker doorvaren en met zo'n 10 km per uur legden we 58 km af. Tegen 13:15 uur kwamen we aan bij de ligplaats in de zijarm bij Hörstel (km 4), waar we op de heenweg (29 mei) ook gelegen hadden. Er was volop plaats, later kwamen er nog een paar boten bijliggen. Gelukkig was het inmiddels droog en af en toe brak zelfs de zon door.

Hoofdstuk 11 Hörstel – Wesel

Na een rustige nacht, verlieten we de aanlegplaats en draaiden het Mittellandkanaal weer op voor de laatste 4 km naar de T-splitsing met het Dortmund- Emskanaal. Hier gingen we bakboord uit voor het zuidelijk deel van dit kanaal. Aan weerszijden lagen veel vrachtschepen stil voor het weekend. Ook op het kanaal was het zeer rustig. Evenals het Mittellandkanaal is

het Dortmund- Emskanaal ook niet echt spannend. De streek is mooi en groen, maar verder zie je niet veel bijzonders. Bij km 80 was het kanaal naar een nieuw aquaduct over het riviertje de Ems verlegd. In de zijarm, die zo ontstond, was een jachthaven aangelegd bij Greven. Een mooie haven met restaurant, groot sanitair gebouw en ruimte voor meer dan 40 campers. En tot onze verrassing heel gunstig

geprijsd. Hier vandaan liepen we 's middags even naar het oude aquaduct over de Ems, dat nu droog staat. Veel fietsers weten dit gebied ook te vinden en streken neer op het zonnige terras bij het restaurant. Zondagmorgen (14 aug) was het weer ook weer prima toen we de boot los gooiden. Achter een vrachtschip voeren we over het aquaduct naar de sluis van Münster, zo'n 7 km verder.

In de sluis maakten we even een praatje met de vrouw van de Nederlandse schipper, tijdens het schutten. Na nog eens 3 km kwamen we bij de stadshaven van Münster. Er was een zgn. stadsstrand aangelegd, er lag een discoboot en de terrassen zaten vol. Gezellig, maar om er te overnachten leek ons geen goed idee, zo in het weekend. Dus voeren we later weer verder. Het kanaal is en werd hier

en daar verbreed. Het werd geschikt gemaakt voor schepen van 110 meter lang. Af en toe brak de zon weer door en zo voeren we rustig verder. Onderweg kwamen we de boot, de Blijdschap, van Henk en Ria (ook Bege-vaarders) tegen, die vanaf Frankrijk via Duitsland weer onderweg waren naar huis. Na nog eens 40 km varen meerden we af in het rustige jachthaventje van Olfen, dat gelegen was in een doodlopende zijarm. Het werd een rustige avond, want de meeste boten waren onbemand.

Maandagochtend voeren we de laatste kilometers op het Dortmund-Emskanaal en draaiden bij km 21 het Wesel- Dattelnkanaal op en meldde ons bij de sluis. Even later kwam nog een groot jacht van 17 mtr uit Antwerpen achter ons liggen. Niet veel later konden we de sluis invaren en werden vlot geschut. Zo legden we 30 km, met 3 sluizen, af tot we bij de sluis van Dorsten kwamen. Wegens

onderhoud en voorbereiding voor centrale bediening, was de grote sluiskom met een lengte van 220 mtr gestremd. En dat was te merken, want er lagen veel vrachtschepen te wachten. Er was alleen een sluiskom van 110 mtr beschikbaar, wat inhield dat er telkens maar één schip geschut kon worden. Wij hadden geluk, want we konden samen met een schip van 72 mtr geschut worden. Na de sluis was een ligplaats waar je 72 uur mocht liggen, waar we vast maakten. Ook aan de andere zijde van de sluis lagen veel schepen te wachten. Op een bepaald moment waren er 10 wachtende schepen en het kon volgens de sluismeester wel meer dan 5 uur duren voordat ze geschut werden. Tot na 24:00 uur werd er nog geschut. Na een wat onrustige nacht voeren we dinsdag 16 aug met mooi weer verder. We hadden nog 30 km en 2 sluizen te gaan, wat vlot ging. Na de laatste sluis bij Friedrichsfeld draaiden we bij km 813 de Rijn bij Wesel op. Zodra we de bocht om kwamen kregen we 6 km stroom mee. Drie km verder voeren we een zijarm in voor een overnachting bij Yacht Club Wesel. Een leuke haven, vlak bij de promenade langs de Rijn, waar we 's avonds nog gewandeld hebben.

Hoofdstuk 12 Wesel – Leeuwarden

Voor onze laatste etappe in Duitsland vertrokken we woensdags rond 9 uur uit de haven van Wesel. We voeren bij km 816 de Rijn op en merkten direct weer, dat we op stromend water kwamen. Onze snelheid ging meteen van 10 naar 16 km per uur. En dat schoot lekker op. Er was wel veel vrachtverkeer op de rivier en hierdoor was het water erg onrustig. Vooral als een duwschip met 6 bakken steenkolen ons passeerde, bleef het water lang nadeinen. Ook een paar container-schepen van 135 mtr lang kwamen we tegen. Het waren vooral opvarende tegenliggers. We werden maar af en toe ingehaald, waarbij sommige vrachtschepen wel 20 km per uur voeren. Maar omdat de Rijn erg breed is, voeren ze ruim om ons heen. We passeerden de plaatsen

Rees, Kalkar Wunderland en Emmerich. En zo kwamen we na 3 uur varen bij km 863 bij Lobith ons land weer binnen. Bij het daar gelegen bunkerschip was het erg druk met vrachtschepen. Na nog eens 4 km varen kwamen we bij km 867 bij de Pannerdense Kop en draaiden stuurboord uit, het Pannerdens kanaal op. Het was direct een stuk minder druk, want het meeste vrachtverkeer gaat verder via de Waal. Af en toe nog een vrachtschip en twee keer passeerden we een veerpont. Na 12 km waren we bij de zgn. IJsselkop, de splitsing van de Gelderse IJssel en de Neder-Rijn. Ons doel was Arnhem, waar we aanlegden bij RZV Jason,

waar we bijna ieder jaar even liggen. We werden hartelijk ontvangen door havenmeester Dick, die ons een mooi plaatsje naast het clubhuis gaf. Vlakbij de haven is een groot winkelcentrum waar we eerst de boodschappen deden.

Donderdagmorgen (18 aug) verlieten we Arnhem weer en voeren met mooi weer de Gelderse IJssel af. We hadden ongeveer 4 km stroom mee, dus het schoot lekker op. Er was niet veel vrachtverkeer en af en toe kwamen we een plezierboot tegen. Je kon merken dat het seizoen

bijna afgelopen was. We passeerden Doesburg, Zutphen, Deventer en kwamen op 16:00 uur in Hattem aan. Hier ligt een mooie haven waar we al vaker geweest zijn. Hier werd in mei ook het Bege-weekend georganiseerd, waar wij helaas niet bij konden zijn. 's

Middags gingen we het stadje nog even in, waar het nog gezellig druk was. Van enthousiaste Bege-vaarders hadden we mooie verhalen gehoord over het Nederlandse Bakkerijmuseum, dat in Hattem gevestigd is. Dus voor ons een reden om hier de

volgende dag ook heen te gaan. En dat is zeer beslist de moeite waard. Een heel leuk museum in twee panden, die door een tunnel met elkaar verbonden zijn. Je kunt er allerlei bakspullen kopen en koffie drinken. Om 12:00 uur werd een familieshow gehouden, dat ook voor kinderen erg leuk is. De bakker maakte, tijdens een soort verhaal, allerlei dieren van deeg waarbij ook kinderen mochten helpen. Later werden die deegdieren gebakken en dan tegen een erg laag bedrag verkocht. Later op de middag verlieten we Hattem weer en voeren naar Kampen. Via een kleine sluis kwamen we op het Ganzendiep, waar we een ligplaats vonden vlak bij Grafhorst. Het weer was slechter geworden en tijdens de avond viel er regen.

Zaterdagmorgen voeren we via Vollenhove naar Blokzijl, waar een braderie rond de havenkom bleek te zijn. Dat troffen we maar weer. Het was er gezellig druk, maar er waren nog voldoende ligplaatsen. Het zonnetje scheen weer, maar later kregen we toch weer een bui. Ook zondagmorgen 21 aug. regende het, toen we weer verder gingen. We besloten richting Kalenberg te varen, via de

Wetering. Bij de Heuvengracht legden we de boot vast bij een aanlegplaats en bleven aan boord. Ook maandag morgen was het weer niet veel beter, maar we gingen toch maar weer verder. Na een korte stop in Ossenzijl, voor het kopen van een brood, kwamen we via de

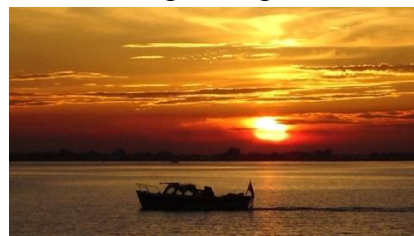

Driewegsluis en Echterbrug aan bij het eiland Marchjepôlle in het Tjeukemeer. Het weer werd ook weer beter en later kwam de zon er weer door. Het werd zelfs warmer en we besloten om twee nachten te blijven liggen.

Woensdag 24 augustus was het weer nog steeds goed en met een lekker windje voeren we via Follega en Sloten naar het Slotermeer. We wilden namelijk

de meerboeien van de Marrekrite gaan proberen. Deze boeien liggen op verschillende plaatsen in Friesland verspreid, buiten de vaargeulen. Je legt via een oog op de boei vast en laat dan de boot wat vieren. Het is net voor anker gaan, maar nu weet je zeker dat je vast blijft

liggen. Er kunnen zelfs zware schepen aan vast maken. Het beviel ons erg goed en dit gaan we beslist vaker doen. De eerste nacht lagen we vlak bij Sloten, waar onze dochter en schoonzoon met hun zeilboot langsij kwamen. Maar het werd al weer vroeger donker, zodat ze niet te laat naar hun thuishaven in Woudsend voeren. De volgende dag lagen we aan een boei, vlak bij Woudsend, zodat ze langer konden blijven en 's avonds lekker bij ons aan boord aten. We hadden na bijna 4 maanden varen weer heel veel bij te praten. Vrijdagmorgen voeren we naar Sneek, zodat we 's avonds naar onze zoon en schoondochter konden, die we ook lang niet meer gezien hadden. Na nog een paar dagen Sneek voeren we dinsdag 30 augustus, via Grou weer naar Leeuwarden. Woensdags haalden we spullen van de boot en moesten thuis de boel opruimen. Na een afwezigheid van bijna 4 maanden lag er heel veel post te wachten, waar we weer een paar dagen zoet mee waren.

Maar we kunnen terug zien op een prachtige tocht met overwegend mooi weer. De meren in het Noorden van Duitsland (Mecklenburg - Vorpommern) en Stettin in Polen vonden we echt zeer de moeite waard. En ook Berlijn natuurlijk waar we in Spandau, het centrum, Köpenick en Potsdam totaal 13 dagen bleven.

De havens in Oost Duitsland, die vaak als Marina of Yacht Club omschreven werden, waren niet altijd zo luxe als de naam deed vermoeden. Maar we werden meestal heel vriendelijk ontvangen en de havenmeesters waren over het algemeen erg behulpzaam. Verder viel het op dat de prijzen van het drinkwater nogal afweken. Soms kreeg je voor € 0,50 slechts 40 liter, dan weer 80 liter en we maakten zelfs mee dat het water, door middel van een watermeter, per liter werd afgerekend!

Vaargegevens:

Lengte vaartocht	2681 km
Draaiuren	308 uur
Diesilverbruik	708,7 liter
Gem. verbruik	2,3 ltr/uur

Aantal sluizen	108
Scheepsliften	1
Duur vaartocht	107 dagen
Gelegen in havens	49 dagen
Havengeld totaal	€ 664,10

met vriendelijke groet,
Eric en Joke van den Hurk

